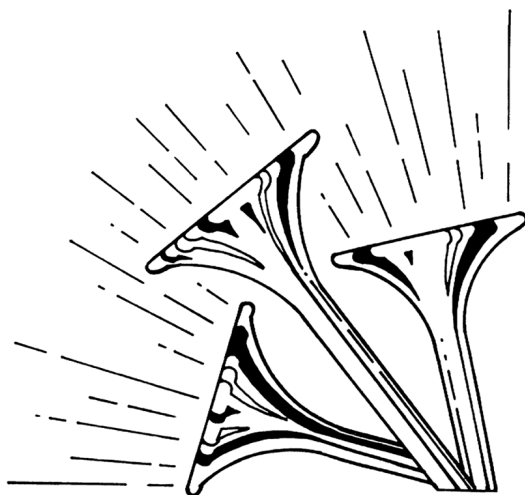

MISIONSKI BIBLIJSKI REDCI

Drugo tromjesečje 2024.

Štiva za ovo tromjesečje, namijenjena čitanju
na subotnjim bogoslužjima u mjesnim crkvama
i u malim skupinama, uzeta su iz knjige
Ellen G. White, *Djela apostolska*,
Znaci vremena, Zagreb 2011.

Nakladnik

Odjel za crkvene službe pri Hrvatskoj konferenciji
Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.adventisti.hr

Urednik

Mario Šijan

Umnoženo u uredu nakladnika, 2024.
Za internu uporabu

6. travnja 2024.

Spasitelj je išao od kuće do kuće

“Izidi na putove i među ograde i natjeraj svijet da dođe da mi se napuni kuća!” (Luka 14,23)

Pastor se treba slobodno družiti s ljudima za koje radi, da bi, kad ih upozna, znao kako da svoje poučavanje prilagodi njihovim potrebama. Kad propovjednik održi propovijed, njegov je rad tek započeo. Tada ga čeka osobni rad. Treba posjetiti ljude u njihovim domovima, ozbiljno i u poniznosti razgovarati i moliti s njima. Ima obitelji do kojih nikad neće doprijeti istine Božje riječi ako upravitelji Njegove milosti ne uđu u dom i pokažu im uzvišeniji put. Ali srca onih koji vrše ovaj rad moraju kucati kao i Kristovo.

Mnogo je toga sažeto u zapovijedi: “Izidi na putove i među ograde i natjeraj svijet da dođe da mi se napuni kuća!” (Luka 14,23) Neka propovjednici poučavaju istinu u obiteljima približavajući se onima za koje rade, i kad tako surađuju s Bogom, On će ih obdariti duhovnom snagom. Krist će ih voditi u njihovom radu, dati im riječi koje će se duboko utisnuti u srca slušatelja. Prednost je svakog propovjednika da može reći s Pavlom: “Nisam ništa propustio da vam u potpunosti saopćim Božji naum. ... Nisam ništa od onoga što je korisno propustio da vam saopćim i da vas poučim javno i po kućama svečano navješćujući... potrebu obraćenja k Bogu po vjeri u našega Gospodina Isusa.” (Djela 20,27.20.21)

Spasitelj je išao od kuće do kuće i iscjeljivao bolesne, tješio žalosne, smirivao nesretne i očajnima govorio o miru. Uzimao je malu djecu na ruke i blagoslivljao ih te umornim majkama upućivao riječi nade i utjehe. S neumornom nježnošću i blagošću uklanjao je svaki ljudski jad i nevolju. Radio je ne za sebe, već za druge. Bio je sluga svima. Njegovo jelo i piće bilo je donositi nadu i snagu svima s kojima je dolazio u dodir. I kad su muževi i žene slušali istine koje su silazile s Njegovih usana, tako različite od predaja i dogmi koje su naučavali rabini, u njihovim se srcima rodila nada. U Njegovom poučavanju bilo je ozbiljnosti koja je Njegove riječi sa snažnim osvjedočenjem utisnula u srca. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 229)

13. travnja 2024.

Govorimo drugima o Isusu

“Što, dakle, koristi čovjeku ako dobije cijeli svijet, a izgubi svoj život?” (Marko 8,36)

Božji propovjednici trebaju naučiti Kristove metode rada da bi iz riznice Njegove Riječi iznosili ono što će zadovoljiti duhovne potrebe onih za koje rade. Samo tako mogu ostvariti zadaću koja im je povjerena. Isti onaj Duh koji je prebivao u Kristu kad je iznosio upute što ih je stalno primao, treba biti izvor njihova znanja i tajna njihove sile u nastavljanju Spasiteljeva rada u svijetu.

Neki koji su radili u propovjedničkoj službi nisu imali uspjeha jer se nisu potpuno posvetili Gospodnjem djelu. Propovjednici ne smiju imati drugo zanimanje osim velikog djela dovođenja duša Spasitelju. Ribari koje je Krist pozvao odmah su ostavili mreže i krenuli za njim. Propovjednici ne mogu uspješno vršiti djelo za Boga i istodobno voditi brigu o velikim osobnim poslovnim pothvatima. Takva podijeljenost zamagljuje njihov duhovni vid. Um i srce bivaju zaokupljeni zemaljskim i Kristova služba zauzima drugo mjesto. Takvi nastoje svoje djelo za Boga oblikovati prema okolnostima, umjesto da oni tako oblikuju okolnosti da zadovolje Božje zahtjeve.

Sve su propovjednikove snage potrebne za vršenje uzvišenog zvanja. Njegove najbolje snage pripadaju Bogu. On se ne treba upuštati u špekulacije niti u bilo kakav drugi posao koji bi ga odvratilo od velikog djela. “Nijedan se vojnik u službi ne zapleće u poslove svakidašnjega života”, kaže Pavao, “kako bi ugodio vojskovođi.” (2. Timoteju 2,4) Tako je apostol naglasio propovjednikovu potrebu za neizostavnim posvećenjem Učiteljevoj službi. Propovjednik koji je potpuno posvećen Bogu neće se upuštati u poslove koji bi ga spriječili da se potpuno posveti svojem svetom zvanju; on ne teži za zemaljskom čašću ili blagom. Njegov je jedini cilj drugima govoriti o Spasitelju koji je dao sebe da bi ljudska bića doveo u bogatstvo vječnog života. Njegova najuzvišenija želja nije skupljanje blaga u ovom svijetu, već ukazivanje na vječne stvarnosti ravnodušnima i nevjernima. Njemu će se možda nuditi da se upusti u poslove koji obećavaju veliki svjetovni dobitak, ali on na takve kušnje uzvraća: “Što, dakle, koristi čovjeku ako dobije cijeli svijet, a izgubi svoj život?” (Marko 8,36) — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 229,230)

20. travnja 2024.

Ulažimo snage u zadobivanje duša

***“Da iskazuju dobročinstva, da budu bogati djelima ljubavi, da budu darežljivi i podatni, da tako sebi zgrću sigurno blago za budućnost kako bi postigli pravi život.”
(1. Timoteju 6,19)***

Sotona je s ovakvom ponudom došao Kristu, svjestan da nikad neće otkupiti svijet ako je prihvati. Pod različitim krinkama dolazi s istim kušnjama i danas Božjim propovjednicima, znajući da će oni koje uspije prevariti iznevjeriti povjereni posao.

Božja volja nije da se Njegovi propovjednici nastoje obogatiti. O tome je Pavao pisao Timoteju: “Jer je pohlepa za novcem izvor svih zala. Budući da su joj se neki predali, zalutali su od vjere i proboli sami sebe mnogim teškim mukama. Ali ti, o čovječe Božji, bježi od toga! Teži svim silama za pravednošću, pobožnošću, vjerom, ljubavlju, postojanošću, blagošću!” Primjerom kao i poukom Kristov izaslanik treba “bogatašima ovoga svijeta [prenijeti]... da ne budu bahati, da ne polažu nade u nesigurno bogatstvo, nego u Boga, koji nam sve obilno daje na uživanje, da iskazuju dobročinstva, da budu bogati djelima ljubavi, da budu darežljivi i podatni, da tako sebi zgrću sigurno blago za budućnost kako bi postigli pravi život.” (1. Timoteju 6,10.11.17-19)

Iskustva apostola Pavla i njegove upute o svetosti propovjedničkova rada izvor su pomoći i nadahnuća onima koji rade u evanđeoskoj službi. Pavlovo je srce gorjelo ljubavlju za grešnike i on je ulagao sve svoje snage za zadobivanje duša. Nikad nije bilo radnika s više samoodricanja i ustrajnosti. Blagoslove koje je primao cijenio je kao prednosti koje treba uporabiti za blagoslivljanje drugih. Nije propuštao nijednu priliku da govori o Spasitelju ili da pomogne ljudima u nevolji. Išao je od mjesta do mjesta propovijedajući Kristovo Evanđelje i osnivajući crkve. Gdje god je našao slušatelje, nastojao je djelovati protiv zla kako bi noge muškaraca i žena uputio na put pravednosti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 230,231)

27. travnja 2024.

Pred nama je visoki cilj

“Njega [Krista] mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka...” (2. Korinćanima 12,15)

Pavao nije zaboravio na crkve koje je osnovao. Kad su završili svoje misijsko putovanje, on i Barnaba vratili su se istim putem i posjetili crkve koje su podigli birajući u njima ljude koje će moći pripremiti da se pridruže navješćivanju Evandjelja.

Ova značajka Pavlova rada sadrži važnu pouku za današnje propovjednike. Dio njegovog rada bio je odgajanje mladih ljudi za propovjedničku službu. Poveo bi ih sa sobom na misijska putovanja i tako su stjecali iskustva koja su ih poslije osposobljavala da preuzmu odgovorne položaje. Kad je bio odvojen od njih, još uvijek je pratio njihov rad i njegova pisma upućena Timoteju i Titu pokazuju koliko je iskreno želio da budu uspješni.

Iskusni radnici danas vrše plemenito djelo kad, umjesto da sami pokušavaju nositi sve terete, pripremaju mlade radnike i stavljaju terete na njihova leđa.

Pavao nije nikad zaboravio odgovornost koja počiva na njemu kao Kristovom propovjedniku i da će ga Bog držati odgovornim ako se duše izgube zbog njegovog nemara. “Ja postadoh njezin službenik”, rekao je o Radosnoj vijesti, “onim darom koji mi dade Bog za vas da potpuno navijestim riječ Božju: Tajnu koja je bila sakrivena kroz vjekove i pokoljenja, a koja je sada objavljena njegovim svetim. Njima je Bog htio saopćiti kako je bogata slava ove Tajne među poganima koja glasi: Krist, nada slave, jest među vama. Njega mi navješćujemo, opominjući svakoga čovjeka i poučavajući svakoga čovjeka u svoj mudrosti, da učinimo zrelim svakog čovjeka u Kristu. Zato se i trudim i borim prema njegovoj djelotvornosti koja snažno očituje svoju silu u meni.” (Kološanima 1,25-29)

Ovim je riječima pred radnika za Krista postavljen visok cilj, ali ga mogu postići svi koji, stavljajući se pod nadzor Velikog Učitelja, svakodnevno uče u Kristovoj školi. Sila kojom Bog raspolaze neograničena je, i propovjednik koji se u velikoj potrebi za Gospodinom povlači u osamu može biti siguran da će primiti ono što će za njegove slušatelje biti miris života za život. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 231,232)

4. svibnja 2024.

Božji vjesnici su dragocjeni

“... Čini se da smo žalosni, a zapravo smo uvijek veseli; čini se da smo siromasi, a zapravo smo oni koji mnoge obogaćuju; čini se da smo ljudi bez ičega, a zapravo smo oni koji posjedujemo sve.” (2. Korinćanima 6,3-10)

Pavlovi spisi pokazuju da propovjednik Evandjelja treba biti primjer istinâ koje podučava, da ničim ne daje “nikakva povoda sablazni, da se ne bi ozloglasila... služba”. O svojem radu ostavio nam je sliku u pismu vjernicima u Korintu: “Preporučujemo same sebe u svemu kao Kristovi službenici velikom postojanošću: u nevoljama, u nuždama, u tjeskobama, pod udarcima, u tamnicama, u bunama, u naporima, u bdjenjima, u postovima; čistoćom, znanjem, strpljivošću, dobrotom, Duhom Svetim, iskrenom ljubavi; riječju istine, silom Božjom, s oružjem pravednosti za napad i obranu, sa slavom i sramotom, sa zlim i dobrim glasom. Čini se da smo zavodnici, a zapravo smo poštteni; čini se da smo nepoznati, a zapravo smo poznati; čini se da umiremo, a zapravo evo živimo; čini se da smo kažnjavani, a zapravo nismo ubijani; čini se da smo žalosni, a zapravo smo uvijek veseli; čini se da smo siromasi, a zapravo smo oni koji mnoge obogaćuju; čini se da smo ljudi bez ičega, a zapravo smo oni koji posjedujemo sve.” (2. Korinćanima 6,3-10)

Titu je pisao: “Isto tako opominji mladiće da budu uzdržljivi u svemu! Sam sebe pokaži uzorom dobra vladanja! U nauci pokaži cjelovitost, dostojanstvo, zdravu i besprijekornu riječ, da se posrami svaki protivnik jer ne može o nama što zlo reći.” (Titu 2,6-8)

U Božjim očima nema ničega dragocjenijeg od Njegovih propovjednika koji odlaze u pusta mjesta na Zemlji da siju sjeme istine, gledajući unaprijed na žetvu. Nitko osim Krista ne može ocijeniti gorljivost Njegovih slugu u traženju izgubljenih. On im daje svojeg Duha i njihovim se trudom duše okreću od grijeha k pravednosti. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 232)

11. svibnja 2024.

Posijano sjeme donosi žetvu

“A kad plod dopusti, odmah primiće srp, jer je vrijeme žetve.” (Marko 4,29)

Bog poziva ljude koji su spremni napustiti svoja imanja, a ako treba i svoje obitelji, da postanu Njegovi propovjednici. I Njegov će poziv biti prihvaćen. U prošlosti je bilo ljudi koji su, pokrenuti Kristovom ljubavlju i potrebama izgubljenih, napustili udobnosti doma i društvo prijatelja, pa čak i suprugu i djecu, da bi pošli u strane zemlje, među idolopoklonike i divljake, objavljivati vijest milosrđa. Mnogi su u tom pokušaju izgubili život, ali su ustali drugi da nastave djelo. Tako Kristovo djelo napreduje korak po korak, a sjeme posijano u tuzi donosi bogatu žetvu. Spoznaja o Bogu nadaleko se proširila i barjak križa je podignut u neznabožačkim zemljama.

Za obraćenje jednog grešnika propovjednik treba uložiti sve svoje snage. Duša koju je Bog stvorio, a Krist otkupio, ima veliku vrijednost zbog mogućnosti koje stoje pred njom, duhovnih prednosti koje su joj osigurane, sposobnosti koje može posjedovati ako budu oživljene Božjom riječju i besmrtnosti koju može steći zahvaljujući nadi naviještenoj u Evandelju. Ako je Krist napustio devedeset devet ovaca da bi mogao potražiti i spasiti samo jednu izgubljenu, možemo li se opravdati čineći manje od toga? Nije li izdaja svetog povjerenja uvreda za Boga, ako ne radimo kao što je Krist radio i ne žrtvuemo se kao što se On žrtvovao?

Srce pravog propovjednika ispunjeno je silnom težnjom da spasi duše. On troši vrijeme i snagu, ne šteti nikakav napor jer drugi moraju čuti istine koje su njegovoj duši donijele zadovoljstvo, mir i radost. Na njemu počiva Kristov Duh. On bdije nad dušama kao onaj koji mora položiti račun. Očima uprtim u križ na Golgoti, gledajući podignutog Spasitelja, oslanjajući se na Njegovu milost, vjerujući da će biti s njim do kraja kao njegov štit, njegova snaga, njegova djelotvornost, on radi za Boga. Pozivima, molbama i uvjerenjem o Božjoj ljubavi, on nastoji zadobiti duše za Isusa i na Nebu ga ubrajaju među “pozvane, izabrane i vjerne” (Otkrivenje 17,14). — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 233)

18. svibnja 2024.

Obećanja Židovima i neznabošcima

“Kako su krasne — kao što stoji pisano — noge onih koji nose Radosnu vijest!” (Rimljanima 10,15)

Nakon mnogih neizbježnih odgoda Pavao je konačno stigao u Korint, mjesto u kojem je u prošlosti radio s mnogo truda, a koje je neko vrijeme bilo predmet njegove duboke zabrinutosti. Ustanovio je da ga mnogi od prvih vjernika i dalje cijene kao onoga koji im je donio svjetlo Evandjelja. Kad je ove učenike pozdravio i vidio dokaze njihove vjernosti i gorljivosti, radovao se što njegov rad u Korintu nije bio uzaludan.

Korintski vjernici, nekoć tako skloni da iz vida izgube svoje visoko zvanje u Kristu, razvili su snažan kršćanski karakter. Njihove riječi i postupci otkrivali su preobražavajuću snagu Božje milosti i sada su bili velika snaga za dobro u tom središtu poganstva i praznovjerja. U društvu svojih voljenih pratilaca i ovih vjernih obraćenika, apostolov izmoreni i uznemireni duh našao je počinak.

Tijekom boravka u Korintu, Pavao je našao vremena da potraži nova i šira područja službe. Njegove je misli posebno zaokupljala mogućnost putovanja u Rim. Jedna od njegovih najdražih nada i jedan od najomiljenijih planova bio je da vidi kršćansku vjeru čvrsto ustoličenu u velikom središtu poznatog svijeta. U Rimu je već bila osnovana crkva i apostol je želio tamošnje vjernike privoljeti na suradnju u radu koji je trebalo izvršiti u Italiji i u drugim zemljama. Da bi pripremio put za djelovanje među tamošnjom braćom, od kojih su mnoga za njega još uvijek bila stranci, poslao im je pismo u kojem im je najavio namjeru da posjeti Rim i želju da u Španjolskoj podigne barjak križa.

U poslanici Rimljanima Pavao je iznio velika načela Evandjelja. Iznio je svoje stajalište o pitanjima koja su uznemirivala židovske i poganske crkve, i pokazao da su nade i obećanja koja su nekad pripadala samo Židovima sada ponuđena i neznabošcima. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 234,235)

25. svibnja 2024.

Velika istina o opravdanju vjerom

“Braćo, želja moga srca i moja molitva Bogu za njih jest da se spase.” (Rimljanima 10,1)

S velikom jasnoćom i snagom apostol [Pavao] je iznio nauk o opravdanju vjerom u Krista. Nadao se da bi i drugim crkvama bile korisne upute koje je poslao kršćanima u Rimu; kako li je samo maglovito predvidio dalekosežni utjecaj svojih riječi! U svim vjekovima velika istina o opravdanju vjerom stajala je kao moćni svjetionik što pokajane grešnike vodi na put života. Upravo je ovo svjetlo razbilo tamu koja je vladala Lutherovim umom i otkrilo mu snagu Kristove krvi da čisti od grijeha. Isto je svjetlo vodilo tisuće grijehom opterećenih duša do pravog Izvora oprosta i mira. Svaki kršćanin ima razloga zahvaljivati Bogu za poslanicu upućenu crkvi u Rimu.

U tom je pismu Pavao otvoreno iznio što osjeća za Židove. Još od svojeg obraćenja silno je želio pomoći židovskoj braći da dobiju jasniju spoznaju evanđeoske vijesti. “Želja moga srca i moja molitva Bogu za njih”, izjavio je, “jest da se spase.”

Nije to bila obična želja. Apostol je stalno molio Boga da radi u prilog Izraelaca koji u Isusu iz Nazareta nisu prepoznali obećanog Mesiju. “Istinu govorim u Kristu,” uvjeravao je vjernike u Rimu, “zato mi svjedoči moja savjest zajedno s Duhom Svetim da u svom srcu nosim duboku i trajnu bol. Želio bih da ja osobno budem određen za uništenje, odijeljen od Krista, za svoju braću, za svoju rodbinu po tijelu. Oni su Izraelci; njima pripada: posinjenje i Slava, Savezi i zakonodavstvo, bogoštovlje i obećanja; njihovi su patrijarši, i od njih potječe Krist po tijelu, koji je iznad svega, Bog slavljen zauvijek.”

Židovi su bili Božji izabrani narod preko kojeg je namjeravao blagosloviti cijeli ljudski rod. Bog je među njima podignuo mnoge proroke. Oni su prorokli dolazak Otkupitelja koji će biti odbačen i ubijen od onih koji su Ga prvi trebali prepoznati kao Obećanoga. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 235)

1. lipnja 2024.

Spasenje Židovima i poganima

“Tko god zazove ime Gospodnje, spasit će se.” (Rimljanima 10,11)

Gledajući kroz buduća stoljeća i svjedočeći o odbacivanju prorokâ, a na kraju i samog Božjeg Sina, prorok Izaija je pod nadahnućem pisao o tome da će Otkupitelja prihvatiti oni koji se nikad prije nisu ubrajali u sinove Izraelove. Spominjući ovo proročanstvo, Pavao izjavljuje: “A Izaija se osmjeljuje reći: ‘Našli su me oni koji me nisu tražili, i objavio sam se onima koji nisu pitali za me.’ A na Izraela upućuje riječ: ‘Cio dan pružah ruke svoje prema neposlušnom i buntovnom narodu.’”

Premda je Izrael odbacio Božjeg Sina, Bog njih nije odbacio. Poslušajmo kako Pavao nastavlja svoje dokazivanje: “Prema tome pitam: Je li Bog odbacio od sebe narod svoj? Daleko od toga! Ta, i ja sam Izraelac, potomak Abrahamov iz plemena Benjaminova. Nije Bog odbacio od sebe svoga naroda koji je unaprijed izabrao. Ili ne znate što veli Pismo gdje je govor o Iliji, kako se ovaj tuži Bogu na Izraela: ‘Gospodine, proroke tvoje poubijaše, žrtvenike tvoje razrušise. Ja sâm ostadoh i hoće da i mene ubiju.’ A što mu odgovara Božja objava? ‘Ostavih sebi sedam tisuća ljudi koji ne prignuše koljena pred Baalom.’ Tako i u sadašnje vrijeme postoji jedan Ostatak izabran po milosti. A ako je po milosti, nije više po djelima; jer inače milost ne bi više bila milost.”

Izrael je posrnuo i pao, ali to nije prepreka da ne bi mogao ponovno ustati. U odgovoru na pitanje: “Zar su tako posrnuli da konačno padnu?” apostol odgovara: “Daleko od toga! Nego je njihovim prekršajem došlo spasenje poganima, da bi ih ovi potakli na natjecanje. Ako njihov prekršaj znači bogatstvo za svijet, a njihov umanjeni broj blagoslov za pogane, koliko će više njihov puni broj? A sad govorim vama, poganskog podrijetla. U svojstvu apostola poganâ, ja vrlo cijenim i zato brižno obavljam svoju službu ne bih li potakao na natjecanje svoje sunarodnjake te neke od njih spasio. Jer, ako je njihovo odbačenje izmirenje svijeta, što će biti njihovo ponovno primanje, ako ne uskrsnuće od mrtvih?” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 235,236)

8. lipnja 2024.

Božja milost među neznabošcima

“Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas.” (Rimljanima 5,8)

Božja je namjera bila da se Njegova milost očituje među poganima kao i među Izraelcima. Ovo je jasno prikazano u starozavjetnim proročanstvima. U svojem dokazivanju apostol se poziva na neka od ovih proročanstava. “Zar lončar nema vlasti nad glinom”, pita, “da od istoga glinenog tijesta napravi jednu posudu za plemenitu, a drugu za neplemenitu upotrebu? A (što se onda usuduješ prigravarati) ako je Bog, premda je htio pokazati svoj gnjev i očitovati svoju moć na posudama ispunjenima gnjevom koje su sebe učinile prikladnima za propast, s velikom ih strpljivošću podnosio, da tako očituje bogatstvo svoje slave prema posudama ispunjenima milosrdem koje je otprije pripremio za slavu — prema nama koje je pozvao i od Židova i od pogana, kako i veli kod Ozeja: ‘Narod koji nije moj narod s pravom ću nazvati svojim narodom, i nedragu dragom, i tako će se dogoditi da će na istom mjestu gdje im je rečeno: ‘Vi niste moj narod’ s pravom biti prozvani ‘sinovima živog Boga.’” (vidi Hošea 1,10)

Bez obzira na to što je Izrael kao narod pao, u njemu je ostao pobožan ostatak onih koji se trebaju spasiti. U vrijeme Spasiteljeva dolaska bilo je vjernih muškaraca i žena koji su s radošću prihvatili vijest Ivana Krstitelja i ponovno prionuli uz proučavanje proročanstava o Mesiji. Kad je bila osnovana prva kršćanska crkva, nju su činili vjerni Židovi koji su u Isusu iz Nazareta prepoznali Onoga za čijim su dolaskom čeznuli. O ovom ostatku govori Pavao kad piše: “Ako su prvine svete, sveto je i sve tijesto. Ako je korijen svet, svete su i grane.” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 236,237)

15. lipnja 2024.

Vjerni Ostatak

“Od Siona će doći Osloboditelj; on će udaljiti bezbožnost od Jakova” (Rimljanima 11,26)

Pavao uspoređuje ostatak u Izraelu sa stablom plemenite masline od kojeg su se odlomile neke grane. On uspoređuje neznabošce s granama divlje masline, pricijepljenima na korijen. “Ako su neke grane odlomljene,” piše vjernicima iz neznaboštva, “i ako si ti, koji si divlja maslina, pricijepljen mjesto njih i postao s njima sudionik u sočnom korijenu masline, ne uzvisuj se nad grane! Ako se hoćeš uzvisivati, sjeti se da ne nosiš ti korijena, nego korijen tebe! Ti ćeš sad reći: Grane su odlomljene da ja budem pricijepljen. Dobro! Njih je odlomila nevjera, a tebe drži vjera. Ne ponosi se više, nego se boj! Jer, ako Bog nije poštedio prirodnih grana, neće ni tebe poštedjeti. Dakle, promatraj dobrotu i strogost Božju: strogost prema palima, a dobrotu Božju prema tebi — ako ustraješ u dobroti — jer inače ćeš i ti biti odsječen.”

Zbog nevjernosti i odbacivanja nebeske namjere, Izrael je kao narod izgubio vezu s Bogom. Ali grane koje su se odlomile od stabla Bog je mogao ponovno sjediniti s pravim korijenom Izraela — s ostatkom koji je ostao vjeran Bogu svojih otaca. “Oni će,” izjavljuje apostol o odlomljenim granama, “ako ne ustraju u nevjeri, biti pricijepljeni, jer ih Bog može opet pricijepiti.” “Ako si ti,” piše poganim, “odsječen od divlje masline, kojoj si po prirodi pripadao, i protiv prirode pricijepljen na pitomu maslinu, koliko će se lakše pricijepiti na vlastitu maslinu oni koji joj po prirodi pripadaju. Neću vas držati u nejasnoći o tajni ovoj, da se ne biste oslanjali na vlastito mišljenje. Otvrdnuće jednoga dijela Izraela traje dok pogani ne uđu u punom broju. Kada to bude, sav će se Izrael spasiti, kako stoji napisano: ‘Od Siona će doći Osloboditelj; on će udaljiti bezbožnost od Jakova. I ovaj moj Savez s njima ispunit će se kad im uzmem grijeh.’ S obzirom na Radosnu vijest oni su doduše neprijatelji radi vas, ali s obzirom na izbor oni su ljubimci — zbog otaca, jer su neopozovljivi Božji darovi i poziv. Baš kao što ste vi nekoć bili neposlušni Bogu, a sada ste postigli milosrde zahvaljujući njihovoj neposlušnosti...” — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 237,238)

22. lipnja 2024.

Prihvatimo Krista kao Spasitelja!

“O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega!” (Rimljanima 11,33)

“O dubino bogatstva, mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučive njegove odluke, i kako neistraživi njegovi putovi! Tko je naime upoznao Gospodnju misao? Tko li mu je bio savjetnik? Tko li mu je nešto prije dao da bi mu mogao uzvratiti? Sve je od njega, po njemu i za njega. Njemu pripada slava zauvijek.”

Tako Pavao pokazuje da je Bog neograničeno sposoban preobraziti srca Židova i pogana podjednako i da svakom vjerniku u Krista daruje blagoslove obećane Izraelu. On ponavlja Izaijin proglas o Božjem narodu: “Iako je broj sinova Izraelovih kao morski pijesak, spasit će se samo Ostatak, jer će Gospodin potpuno i brzo ostvariti riječ na zemlji.” I kako je prerekao Izaija: ‘Da nam nije Gospod nad vojskama ostavio potomstva, bili bismo kao Sodoma i postali bismo slični Gomori.’”

U vrijeme kad je Jeruzalem bio razoren a hram ležao u ruševinama, tisuće Židova bile su prodane da služe kao robovi u neznabožačkim zemljama. Oni su bili rasuti po narodima kao ostaci nakon brodoloma. Tisuću osamsto godina Židovi su lutali od zemlje do zemlje po cijelom svijetu i ni na kojem mjestu nisu dobili mogućnost da povrate drevni ugled kao narod.* Oklevetani, omrznuti i progonjeni, iz stoljeća u stoljeće baština im je bila stradanje.

Bez obzira na strašnu presudu izgovorenu nad Židovima kao narodom u vrijeme kad su odbacili Isusa iz Nazareta, u svim razdobljima živjeli su mnogi plemeniti, bogobožni židovski muževi i žene koji su patili bez riječi. Bog je tješio njihova srca u nevolji i sa sućuti pratio strašno stanje u kojem su se nalazili. Čuo je očajničke molitve onih koji su Ga svim srcem molili za pravilno razumijevanje Njegove Riječi. Neki su u skromnom Nazarećaninu, kojeg su njihovi preci odbacili i razapeli, uvidjeli pravog Izraelovog Mesiju. Kad je njihov um shvatio značenje poznatih proročanstava, tako dugo zamračenih predajom i pogrešnim tumačenjem, srce im je ispunila zahvalnost Bogu za neiskazani dar što ga daje svakom ljudskom biću koje odluči prihvatiti Krista za osobnog Spasitelja. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 238,239)

29. lipnja 2024.

Mnogi Židovi će prihvatiti Krista

“I svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12)

Upravo je o ovakvima govorio Izaija u svojem proročanstvu: “Spasit će se samo Ostatak.” Od Pavlovog vremena do danas Bog svojim Svetim Duhom poziva Židove kao i neznabošce. “U Boga nema pristranosti”, izjavio je Pavao. Apostol se smatrao dužnikom “i Grcima i barbarima”, kao i Židovima, ali nikad nije izgubio iz vida velike prednosti koje su Židovi imali nad drugima, jer “njima su povjerena Božja proročanstva”. Evandjelje je, izjavio je, “sila Božja za spasenje svakomu vjerniku, kako, u prvom redu, Židovu tako Grku. Jer u njemu se očituje pravednost Božja, iz vjere u vjeru.” Upravo je za ovo Kristovo Evandjelje, koje je podjednako djelotvorno za Židove i pogane, Pavao u svojoj poslanici Rimljanima rekao da ga se ne stidi.

Kad se ovo Evandjelje u svoj punini predstavi Židovima, mnogi će Krista prihvatiti kao Mesiju. Među kršćanskim propovjednicima samo se nekolicina osjeća pozvanima da rade za židovski narod, ali će onima koji su tako često bili zaobilaženi, kao i svima drugima doći vijest o Kristovom milosrđu i nadi.

U završnom naviještanju Evandjelja, kad se treba izvršiti posebno djelo za dosad zanemareni sloj ljudi, Bog očekuje od svojih vjesnika da se posebno zainteresiraju za židovski narod koji će naći u svim krajevima svijeta. Kad se starozavjetna Pisma stope s Novim zavjetom u objašnjenju Jahvinih vječnih namjera, to će za mnoge Židove biti kao zora novog stvaranja, uskrsnuće duše. Kad Krista iz evandeoskog doba vide na stranicama starozavjetnih Pisama, i shvate kako Novi zavjet jasno objašnjava Stari, probudit će se njihove usnule sposobnosti i oni će u Kristu prepoznati Spasitelja svijeta. Mnogi će vjerom prihvatiti Krista za svojeg Otkupitelja. Na njima će se ispuniti riječi: “I svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime.” (Ivan 1,12)

Ima među Židovima nekih koji su, kao Savao iz Tarza, silni u Pismima i takvi će čudesnom snagom naviještati nepromjenjivost Božjeg zakona. Izraelov Bog će to ostvariti u naše dane. Njegova ruka nije prekratka da izbavi. Kad Njegovi sluge budu radili u vjeri za one koji su dugo bili zanemareni i prezreni, objavit će se Njegovo spasenje. — (Ellen G. White, *Djela apostolska*, 239,240)

Bog nas je pozvao i ovlastio da u našim svakodnevnim druženjima s ljudima promičemo Njegovu ljubav i širimo Radosnu vijest o spasenju od grijeha i vječnom životu.

Prema svojem obećanju, Isus dolazi poraziti zlo; On će obnoviti Zemlju i uspostaviti svoje kraljevstvo u kojem će spašeni živjeti zauvijek.

Prenesimo spoznaju o tome svakome do koga nam je stalo — poznatim i nepoznatim ljudima, pomažući se dostupnim knjigama, časopisima, traktatima, cd-ima i dvd-ima, internetskim izvorima, proučavanjem Biblije s pojedincima ili u malim skupinama.

Pozivajmo ljude na biblijska predavanja, evangelizacije, tribine, koncerte, na uključivanje u Dopisnu biblijsku i Dopisnu zdravstvenu školu, na humanitarne akcije te na zdrav, osmišljen i ispunjen život.

www.adventisti.hr
www.znaci-vremena.com